

Intermission

Ghost 2565

SCREENING PROGRAM

Ghost 2565: Intermission is a screening program that engages with remnants from the 2018 debut of the moving image and performance series titled Ghost:2561. The inclusion of works by artists from the last iteration creates a link through artistic practice to the forthcoming edition Ghost 2565: Live Without Dead Time (October 12–November 13, 2022), while also tracing the themes and deliberations to be presented this fall in Bangkok.

Session 1:
How Many Worlds?

14:00–16:25

Ian Cheng,
Stephanie Comilang
and Simon Speiser, DIS

Session 2:
Beyond the Threshold

16:45–18:25

Hito Steyerl, WangShui,
Chulayarnnon Siriphol,
Apichatpong Weerasethakul,
Samson Young

อย่าขังใจ ให้ไม่ตาย
Ghost 2565
live without dead time

Ghost 2565: Intermission โปรแกรมฉายภาพยนตร์ที่ปฏิสัมพันธ์กับเศษส่วนที่หลงเหลือจากซีรีส์การแสดงผลงานวิดีโอและศิลปะการแสดง Ghost:2561 ที่เปิดตัวไปเมื่อปี 2561 การรวบรวมผลงานภาพยนตร์จากศิลปินที่ร่วมแสดงในครั้งแรกสร้างการเชื่อมโยงผ่านการปฏิบัติทางศิลปะไปสู่ Ghost 2565: Live Without Dead Time (12 ตุลาคม–13 พฤศจิกายน 2565) ในครั้งนี้ ในขณะที่เดียวกัน โปรแกรมนี้ยังแกะรอยสาระสำคัญ และใคร่ครวญถึงสิ่งที่จะนำเสนอที่กรุงเทพฯ ในช่วงสิ้นปีนี้

Session 1:
How Many Worlds?

14:00–16:25

เอียน เฉิง,
สเตฟานี โกมิเลง
และ ซีมอน สเปนเซอร์, ดิส

Session 2:
Beyond the Threshold

16:45–18:25

ฮิโต สเตเยร์ล, หวังส่วย,
อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล,
จุฬญาณนนท์ ศิริผล,
แซมซัน ยัง

BANGKOK
CITYCITY
GALLERY

Ghos+ Foundation

OPEN
FIELD

HOUSE

whitelight

waiting
you
curator lab

L U M A
FOUNDATION

THE SHED

LAS

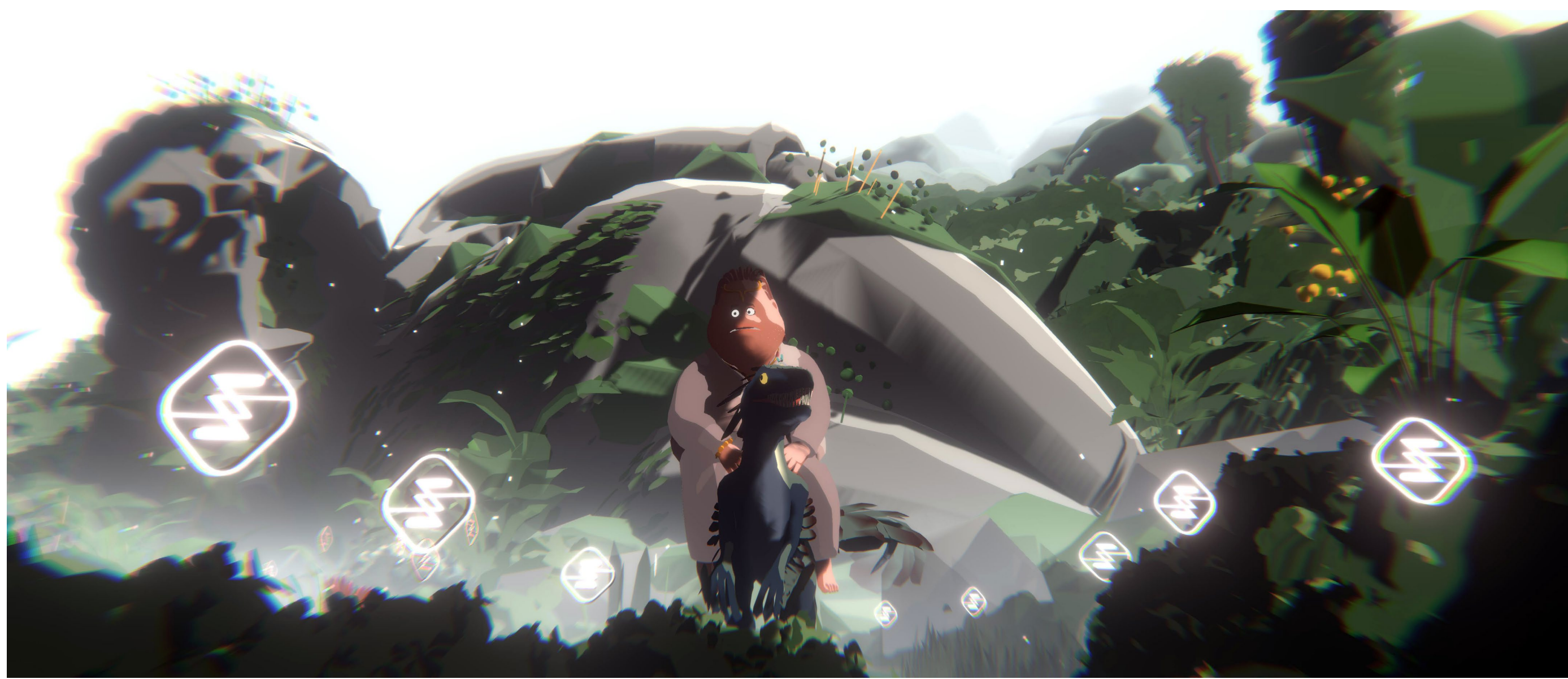
Life After BOB: The Chalice Study (2021) 48'27"

Life After BOB imagines a world in which our minds are cohabited by artificial intelligence (AI) entities. In the first episode of the anime series built using the Unity game engine and initially presented in real-time, neural engineer Dr. Wong installs an experimental AI named BOB (“Bag of Beliefs”) into the mind of his ten-year-old daughter, Chalice. The film follows her life as she grapples with her subjectivity as a classic human while negotiating with BOB’s increasing command over her life and facing the challenges of growing up. The film asks how one can live a meaningful existence in a world where AI can transform and, in turn, engineer life.

Commissioned by LAS (Light Art Space), Berlin; The Shed, New York; and LUMA Foundation, Arles. The interactive mobile application is supported by Leeum Museum of Art, Seoul.

Life After BOB จินตนาการโลกที่จิตของเราเชื่อมต่อและอยู่ร่วมกับปัญญาประดิษฐ์ (เอไอ) ในตอนแรกของซีรีส์อนิเมชันที่สร้างโดยเกมเอ็นจินยูนิตี และนำเสนอแบบเรียลไทม์ ดร.หว่อง วิศวกรด้านประสาทได้ติดตั้งเอไอทดลองชื่อบ๊อบ (“สัมภาระแห่งความเชื่อ”) ในจิตสำนึกของชาลิซ ลูกสาววัยสิบขวบของเขา ภาพยนตร์ตามติดชีวิตของเธอในขณะที่ต้องต่อกรกับตัวตนในฐานะมนุษย์และต่อกรกับการสั่งการของบ๊อบในการใช้ชีวิต การเผชิญหน้ากับความท้าทายต่างๆ ในการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ภาพยนตร์ตั้งคำถามถึงการที่คนหนึ่งๆ จะมีตัวตนและมีชีวิตอยู่อย่างมีความหมายภายใต้โลกที่เอไอสามารถเปลี่ยนแปลงไปจนถึงชี้นำชีวิตได้

คอมมิชชั่น โดย LAS (Light Art Space) เบอร์ลิน; The Shed นิวยอร์ก; และ LUMA Foundation อาร์ล
โมบายแอปพลิเคชัน สนับสนุนโดย Leeum Museum of Art โซล

Ian Cheng เอียน เฉิง

Ian Cheng was born in Los Angeles. The artist’s solo presentations have been on view at venues including MoMA PSI, New York; Serpentine Galleries, London; The Shed, New York; and Leeum Museum of Art, Seoul; and his group presentations at Venice Biennale; Museum of Modern Art, New York; and M+, Hong Kong. Since 2012, Cheng’s has produced a series of simulations exploring an agent’s capacity to deal with an ever-changing environment culminating in the Emissaries trilogy. Recently, he has developed BOB (Bag of Beliefs), an AI creature whose personality, body, and life story evolve across exhibitions, what Cheng calls “art with a nervous system”.

เอียน เฉิง เกิดที่ลอส แองเจลิส นิทรรศการเดี่ยวของเขาจัดแสดงในพื้นที่ศิลปะต่างๆ มากมาย เช่น MoMA PS1 นิวยอร์ก Serpentine Galleries ลอนดอน The Shed นิวยอร์ก และพิพิธภัณฑ์ศิลปะ Leeum Museum of Art โซล เฉิงยังมีผลงานร่วมแสดงในนิทรรศการกลุ่มต่างๆ เช่น เทศกาลศิลปะเวนิส เบียนนาเล่ พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่ นิวยอร์ก และ M+ ฮองกง ตั้งแต่ปี 2555 เฉิงได้สร้างผลงานจำลองที่สำรวจความสามารถของตัวนำในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปอยู่เสมอที่เขารวบรวมไว้ในงานไตรภาคชุด The Emissaries trilogy ล่าสุดเขาพัฒนา BOB (Bag of Beliefs) ปัญญาประดิษฐ์มีชีวิตที่มีบุคลิกลักษณะ ร่างกาย และเรื่องราวชีวิตที่พัฒนาไปตามนิทรรศการต่างๆ ที่เฉิงเรียกว่า “ศิลปะที่มาพร้อมกับระบบประสาท”

Piña, Why is the Sky Blue? (2021)* Video, 28', VR, 16'18"

Weaving together artificial intelligence and matriarchal, indigenous modes of knowledge making, Piña, Why is the Sky Blue? makes visible the realities, spaces, and experiences in the gaps to pass on stories of ancestral precolonial cultures in the Philippines and Ecuador in which the artists have family ties. An intersection of futures and traditions, the speculative documentary proposes through a techno-feminist lens how histories survive.

*Virtual reality component on view in cinema foyer for the duration of the event.

ในการผสมผสานเอไอเข้ากับโหมดการผลิตองค์ความรู้พื้นถิ่นในชนเผ่าที่สตรีเป็นใหญ่ Piña, Why is the Sky Blue? แสดงความเป็นจริง พื้นที่ และประสบการณ์ในช่องว่างของการส่งต่อเรื่องราววัฒนธรรมยุคก่อนอาณานิคมของบรรพบุรุษในฟิลิปปินส์และเอกวาดอร์ ซึ่งศิลปินมีความสัมพันธ์ในครอบครัว ในจุดตัดของอนาคตและประเพณี สารคดีที่เป็นการคาดเดาถึงอนาคตเรื่องนี้นำเสนอผ่านมุมมองสตรีนิยม-เทคโนโลยีว่าประวัติศาสตร์จะอยู่รอดได้อย่างไร

*ผลงานที่จัดแสดงในวีอาร์สามารถชมได้บริเวณโถงโรงภาพยนตร์ตลอดระยะเวลาของโปรแกรม

Stephanie Comilang and Simon Speiser สเตฟานี โกมิเลง และไซมอน สเปนเซอร์

Stephanie Comilang is an artist who lives and works between Toronto and Berlin. Her documentary-based works create narratives that look at how our understandings of mobility, capital, and labor are shaped through cultural and social factors. Her work has been shown at Transmediale Berlin; Ghost:2561, Bangkok; Hamburger Bahnhof – Museum für Gegenwart – Berlin; Tai Kwun, Hong Kong; International Film Festival Rotterdam; and Asia Art Archive in America, New York. She was awarded the 2019 Sobey Art Award, Canada's most prestigious art prize for artists 40 years old and younger.

Simon Speiser is an artist who conjures fictional concepts that merge nature and technology. Placing various media and disciplines in dialogue with one another—ranging from writing, sculpture, and printing to video and VR installations—Speiser's work expands the possibilities between art and science fiction. He has exhibited at the Frankfurter Kunstverein; MMK Frankfurt; Centro de Arte Contemporáneo Quito; Oracle, Berlin; Croy Nielsen, Vienna; National Museum of Modern and Contemporary Art, Korea, Seoul; and Robert Grunenberg Berlin among others.

สเตฟานี โกมิเลง เป็นศิลปินที่อาศัยและทำงานอยู่ระหว่างโตรอนโตและเบอร์ลิน งานที่มีพื้นฐานเชิงสารคดีของเธอสร้างการเล่าเรื่องที่ยังคงความเข้าใจของเราต่อการอพยพเคลื่อนย้าย ทุน และแรงงานที่เกิดขึ้นเป็นรูปเป็นร่างผ่านปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม ผลงานของเธอจัดแสดงในงานเทศกาลและพื้นที่ศิลปะต่างๆ เช่น Transmediale เบอร์ลิน Ghost:2561 กรุงเทพฯ; Hamburger Bahnhof – Museum für Gegenwart – เบอร์ลิน Tai Kwun ฮองกง เทศกาลภาพยนตร์นานาชาติตรอนเตอรัม และ Asia Art Archive in America นิวยอร์ก ในปี 2562 เธอได้รับรางวัล Sobey Art Award รางวัลทางศิลปะที่ทรงเกียรติที่สุดในแคนาดาสำหรับกลุ่มศิลปินที่อายุน้อยกว่า 40 ปี

ไซมอน สเปนเซอร์ เป็นศิลปินทำงานบนแนวคิดของเรื่องเล่าที่หลอมรวมกับธรรมชาติและเทคโนโลยี ด้วยการวางสื่อและศาสตร์ต่างๆ ให้เกิดการสนทนาระหว่างกัน ตั้งแต่การเขียน ประติมากรรม และงานพิมพ์ ไปจนถึงวิดีโอและงานจัดวางวีอาร์ งานของสเปนเซอร์ขยายขอบเขตความเป็นไปได้ระหว่างศิลปะและนิยายวิทยาศาสตร์ เขาเคยแสดงผลงานของเขาไปแล้วในพื้นที่ศิลปะต่างๆ เช่น Frankfurter Kunstverein; MMK แฟรงเฟิร์ต Centro de Arte Contemporáneo กิโต Oracle เบอร์ลิน Croy Nielsen เวียนนา พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่และศิลปะร่วมสมัยเกาหลีโซล และ Robert Grunenberg เบอร์ลิน เป็นต้น

14:00–16:25

Everything but the World (2021) 37'50"

Conceived as a TV pilot that defies linear timelines, clear truths, and conventions, the multi-genre docu-sci-fi looks at our civilization and zeroes in on us as the subject of study within the post-Enlightenment concepts of “progress” and grand historical narratives. DIS reminds us that history is not a story of progressions and constants but of changes and revolutions. From nature to human-made, led by the show’s shock-jock host, at times non-sensical and grim, the film toggles between histories of labor, gender, race, and technology, and highlights the smallness of our individual lives in a world that may not be the only possible one.

ถ่ายทำแบบรายการทีวีไหลลื่นที่ท้าทายเส้นเรื่องแบบลิเนียร์ ความเป็นจริง และขนบธรรมเนียม สารคดีที่ผสมผสานการเล่าเรื่องรูปแบบต่างๆ และไซไฟ มองมายังอารยธรรมของเรา และมุ่งความสนใจไปยังเราทุกคนในฐานะหัวข้อการศึกษา ภายในแนวคิดหลังการตระหนักรู้ถึง “ความก้าวหน้า” และการเล่าประวัติศาสตร์หลัก ดิสย้ำเตือนเราว่าประวัติศาสตร์ไม่ใช่เรื่องราวของความก้าวหน้าและความสม่ำเสมอ แต่เป็นเรื่องราวของการเปลี่ยนแปลงและการปฏิวัติ จากธรรมชาติสู่น้ำมือมนุษย์ ด้วยการนำเสนอผ่านการดำเนินรายการวิทยุโดยดีเจไต้ลส์ซอค-จ็อคที่เล่นกับความบันเทิงอันอื้อฉาวและผ่านเรื่องราวที่ไร้เหตุผลและน่ากลัว ภาพยนตร์เรื่องนี้เล่าสลับไปมาระหว่างประวัติศาสตร์แรงงาน เพศ เชื้อชาติ และเทคโนโลยี และเน้นย้ำถึงความเล็กน้อยของชีวิตปัจเจกในโลกที่อาจไม่ใช่เพียงโลกใบเดียวที่เป็นไปได้

DIS ดิส

DIS is a New York-based collective made up of Lauren Boyle, Solomon Chase, Marco Roso, and David Toro that works across a wide range of media. In 2017 the collective transitioned platforms from an online magazine, dismagazine.com, to a video-streaming edutainment platform, dis.art, narrowing in on the future of education as entertainment. DIS enlists leading artists and thinkers to expand the reach of key conversations bubbling up through contemporary art, culture, activism, philosophy, and technology, with the aim to inform and mobilize a generation around the vital issues facing us today and tomorrow.

DIS เป็นกลุ่มคนทำงานประกอบด้วยลอเรน บอยล์ โซโลมอน เซส มาโก รอสโซ และเดวิด โทโร ที่ทำงานเกี่ยวกับสื่อต่างๆ ที่หลากหลาย ในปี 2560 พวกเขาเปลี่ยนจากทำนิตยสารออนไลน์ dismagazine.com ไปทำช่องวิดีโอสตรีมมิ่งการเรียนรู้ผ่านความบันเทิง dis.art ที่มุ่งไปยังอนาคตของการเรียนรู้ผ่านความบันเทิง พวกเขาทำงานกับศิลปินและนักคิดชั้นนำเพื่อขยายขอบเขตการสนทนาสำคัญที่ปะทุขึ้นผ่านศิลปะร่วมสมัย วัฒนธรรม การรณรงค์กิจกรรม ปรัชญา และเทคโนโลยี โดยมีเป้าหมายเพื่อแจ้งและระดมคนรุ่นใหม่เกี่ยวกับประเด็นสำคัญที่เรากำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันและอนาคต

Adorno's Grey (2012) 14'20"

Adorno's Grey depicts a team of conservators scraping away at a wall in the Goethe-Universität Frankfurt am Main auditorium in search of that which German philosopher Theodor W. Adorno had painted grey to promote concentration. Juxtaposed against this is a historical event in 1969. Amidst the climate of student unrest at the university, Adorno became the subject of critical provocations known as the "Breast Attack", which marked his withdrawal from teaching. The work pinpoints the continued negotiation between social relations, politics, and theory within contemporary life through and beyond Adorno's work on the interrelation of art and social critique

Adorno's Grey นำเสนอเรื่องราวของทีมงานอนุรักษ์กลุ่มหนึ่งกำลังขูดพื้นผิวผนังของห้องออডিทอเรียมในมหาวิทยาลัยเกอเธ่ที่แฟรงก์เฟิร์ต อัม เมน ในการค้นหาสีเทาที่นักปรัชญาเยอรมัน ทีโอดอร์ ดับบลิว ออดอร์โน ได้เลือกทาบผนังห้องประชุมเพื่อสร้างสมาธิ เลียบเคียงไปกับการนำเสนอเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นในปี 2512 ท่ามกลางบรรยากาศความไม่สงบของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ออดอร์โนกลายเป็นหัวข้อของการขู่ขู่เชิงวิพากษ์ที่เป็นที่รู้จักในฐานะเหตุการณ์ "การจู่โจมด้วยหน้าอก" ซึ่งทำให้เขาถอนตัวจากการสอน งานชิ้นนี้ชี้ให้เห็นถึงการต่อรองอย่างต่อเนื่องระหว่างความสัมพันธ์เชิงสังคม การเมือง และทฤษฎีภายในชีวิตร่วมสมัยทั้งผ่านผลงานของอดอร์โนและที่ไปไกลเกินกว่าผลงานของอดอร์โนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างศิลปะและการวิพากษ์เชิงสังคม

Hito Steyerl ฮิตะ ชไตเยร์ล

Hito Steyerl was born in Munich and lives and works in Berlin where she is a filmmaker, visual artist, writer, and innovator of the essay documentary. Her prolific filmmaking and writing occupies a highly discursive position between the fields of art, philosophy, and politics, constituting a deep exploration of late capitalism's social, cultural, and financial imaginaries. Her films and lectures have increasingly addressed the presentational context of art, while her writing has circulated widely through publication in both academic and art journals, often online. Recent solo exhibitions include A Sea of Data, National Museum of Modern and Contemporary Art, Korea, Seoul, 2022; I Will Survive, Stedelijk Museum Amsterdam, 2022; This Is the Future, Art Gallery of Ontario, Toronto, 2020; and Power Plants, Serpentine Galleries, London, 2019. Group exhibitions include Surrounds, Museum of Modern Art, New York, 2020; May You Live in Interesting Times, 58th Venice Biennale, 2019; and War Games, Kunstmuseum Basel, 2018.

ฮิตะ ชไตเยร์ล เกิดที่มิวนิก อาศัยและทำงานที่เบอร์ลิน เธอเป็นนักสร้างภาพยนตร์ ศิลปินทัศนศิลป์ นักเขียน และนักสร้างสารคดีความเรียงชั้นแนวหน้า งานเขียนและงานภาพยนตร์ที่มากมายต่างๆ ของเธอเป็นที่ถกเถียงกันทั้งในสาขาวิชาทางศิลปะ ปรัชญา และการเมือง โดยสำรวจเชิงลึกลงไปในชีวิตนาการทางสังคม วัฒนธรรม และการเงินของระบบทุนนิยมตอนปลาย ภาพยนตร์และการบรรยายของเธอนำเสนอประเด็นบริบทในปัจจุบันของศิลปะ ขณะที่งานเขียนของเธอได้รับการตีพิมพ์แพร่หลายทั้งในแวดวงวิชาการและวารสารศิลปะต่างๆ มากมายซึ่งโดยมากอยู่ในรูปแบบออนไลน์ นิทรรศการเดี่ยวล่าสุด ได้แก่ A Sea of Data, ที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่และศิลปะร่วมสมัยเกาหลี่ โซล 2565 I Will Survive ที่พิพิธภัณฑ์ Stedelijk อัมสเตอร์ดัม 2565 This Is the Future, Art Gallery of Ontario โตรอนโต 2563 และ Power Plants Serpentine Galleries ลอนดอน 2562 นิทรรศการกลุ่มยังรวมถึง Surrounds, Museum of Modern Art, นิวยอร์ก 2563 เทศกาลศิลปะเวนิสเบียนนาเล่ครั้งที่ 58 May You Live in Interesting Time 2563 และ War Games ที่ Kunstmuseum บาเซล 2561

From Its Mouth Came a River of High-End Residential Appliances (2018) 13'

An aerial journey among Hong Kong's skyscrapers and dragon gates —holes on high rises designed to allow dragons to fly through. WangShui contemplates the entanglement of Feng Shui, migration, and mythology. The invisible systems and forces that surround us are considered alongside fictional identities and real attempts to describe oneself, probing the city through its own personal and monumental modes of resistance.

การเดินทางในอากาศท่ามกลางตึกระฟ้าและประตูมังกรในฮ่องกง หรือช่องลอดบนตึกระฟ้าที่ถูกออกแบบมาให้มังกรลอดผ่าน หวังส่วยครุ่นคิดถึงความสัมพันธ์ที่พันพันกันระหว่างฮวงจุ้ย การอพยพย้ายถิ่น และปรกณ์มตำนาน ระบบและพลังที่มองไม่เห็นที่ล้อมรอบตัวเรา นี้ ถูกใคร่ครวญควบคู่ไปกับตัวตนที่ถูกสร้างขึ้นและความพยายามอย่างแท้จริงในการอธิบายตัวตนของคนหนึ่งๆ ผ่านการสำรวจเมืองผ่านโหมดการต่อต้านที่ทั้งเป็นเรื่องส่วนตัวและเป็นอนุสาวรีย์

WangShui หวังส่วย

WangShui, through sculpture, painting, installation, film, and more explores the strange loops of mediation we exist in today. The materials activated in their practice range from the organic to the mechanical, often incorporating live matter and generative image technologies. Their obsession with the paradoxes of perception, between detail and distance, transparency and opacity, haptics and optics challenge fixed notions of matter and scale. Adding to the lineage of human/machine depiction, WangShui captures the feeling of dematerializing into an algorithmic interpolation of being. WangShui has exhibited work at the 2022 Whitney Biennial, New York; Hammer Museum, Los Angeles; The Shed, New York; Hessel Museum, Annandale-on-Hudson, NY; Julia Stoschek Collection, Berlin; EMPAC, Albany, NY; SculptureCenter, New York; and 2022 Lyon Biennale.

งานของหวังส่วยมีทั้งงานประติมากรรม ภาพจิตรกรรม งานศิลปะจัดวาง ภาพยนตร์ และอื่นๆ อีกมากมายที่เป็นการสำรวจลู่อยู่ระหว่างการมีอยู่ของเราในปัจจุบัน วัสดุที่ใช้ในการทำงานของหวังส่วยมีหลากหลายตั้งแต่สารอินทรีย์ไปยังเครื่องจักรกลที่รวบรวมเอาสิ่งมีชีวิตและเทคโนโลยีการสร้างภาพเข้าไว้ด้วยกัน หวังส่วยหมกหมุ่นกับความย้อนแย้งของการรับรู้ ระหว่างรายละเอียดและระยะทาง ความโปร่งใสและความทึบแสง ผัสสะและการมองเห็นที่ทำทลายแนวคิดของสิ่งต่างๆ และขนาด นอกจากการแสดงออกถึงมนุษย์/เครื่องจักรที่เป็นลิเนียร์ หวังส่วยยังรวบรวมความรู้สึกของการทำให้เป็นกลางในการแก้ไขอัลกอริทึมของการดำรงอยู่ หวังส่วยแสดงผลงานของเขาแล้วทั้งที่เทศกาลศิลปะวิทนีบีเอ็นไอแอนเนี่ยล 2565 นิวยอร์ก พิพิธภัณฑ์แฮมเมอร์ ลอสแอนเจลิส The Shed นิวยอร์ก พิพิธภัณฑ์เฮสเซล อันนันเดล-ออน-ฮัดสัน นิวยอร์ก คอลเลกชัน Julia Stoschek เบอร์ลิน EMPAC อัลบานี นิวยอร์ก SculptureCenter นิวยอร์ก และลียง เบียนนาเล่ 2565

Hua-Lam-Pong (2004) 12'

In Hua-Lam-Pong, a central train station bustling with people and activities, an old man carefully sets up a tripod, framing, adjusting, and taking photographs of a hidden subject. He observes and documents and in turn is also observed and documented. The station built in 1916 is officially named Bangkok Station and is a major cargo and passenger transportation hub that marks one end of Thailand's first railway line. With the passing of time, the station has decreased in traffic and is officially slated for closure to be turned into a museum.

ในหัวลำโพง สถานีรถไฟหลักที่คราคร่ำไปด้วยผู้คนและกิจกรรม ชายชราคนหนึ่งค่อยๆ ตั้งขาตั้ง จัดเฟรม ปรับโฟกัส และถ่ายภาพเรื่องราวที่ถูกชุกซ่อนอยู่ เขาสังเกตและบันทึกและในทางกลับกันก็ถูกสังเกตและบันทึกไว้ สถานีรถไฟแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นในปี 2459 และมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่าสถานีรถไฟกรุงเทพ โดยเป็นศูนย์กลางการขนถ่ายสินค้าและขนย้ายผู้คน และเป็นจุดหมายปลายทางของเส้นทางรถไฟเส้นแรกของประเทศไทย กาลเวลาที่ผ่านไปทำให้สถานีแห่งนี้มีผู้ใช้งานน้อยลง และมีกำหนดปิดตัวอย่างเป็นทางการเพื่อเปลี่ยนไปเป็นพิพิธภัณฑ์แล้ว

Chulayarnnon Siriphol จุฬญาณนนท์ ศิริผล

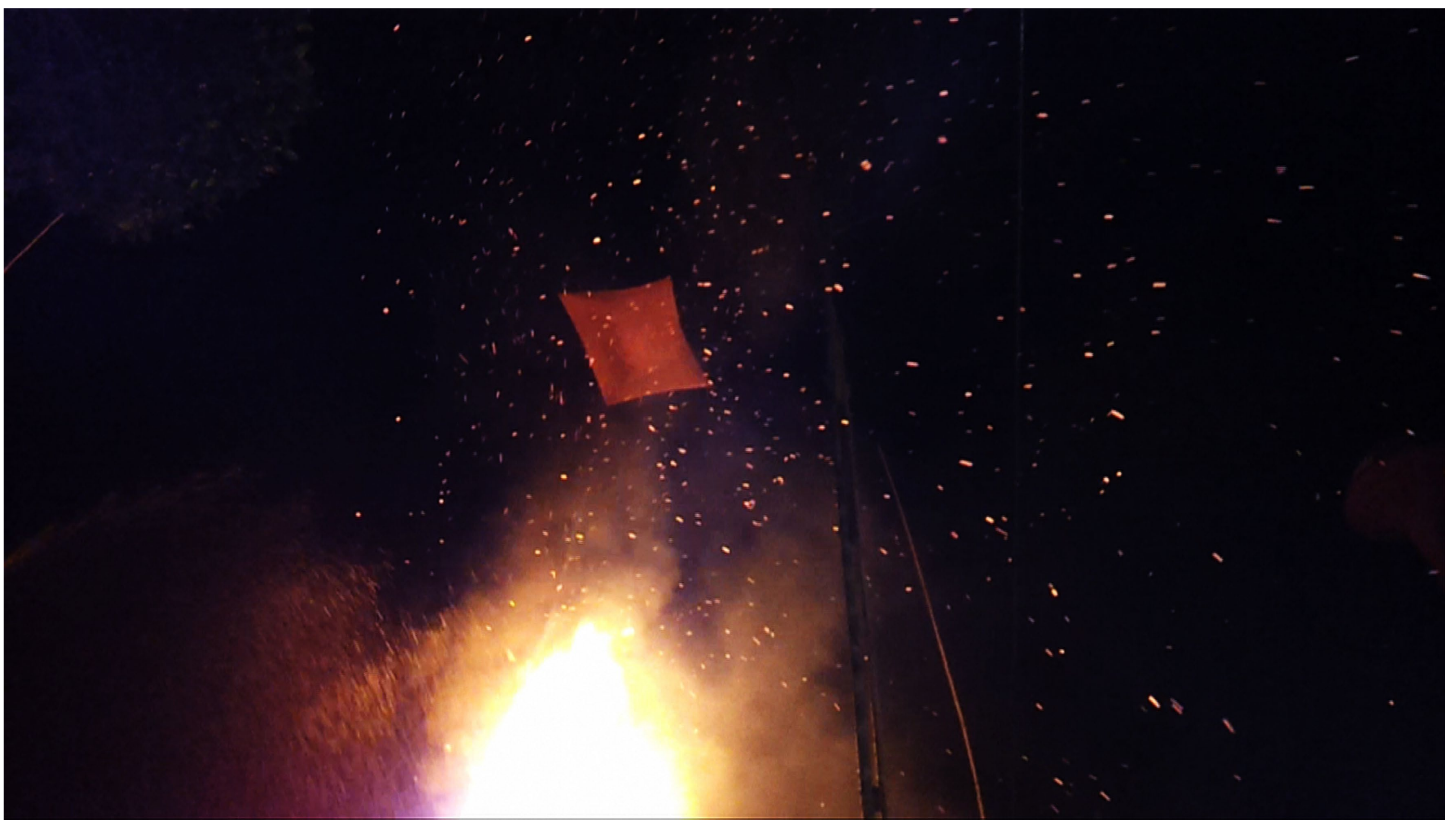
Chulayarnnon Siriphol lives and works in Bangkok where he is a filmmaker and artist. He employs moving images and his body as his main medium. From adaptations of local mythology and science fiction to transformation from analog body to digital spirituality, he questions contemporary issues and political ideology through his own sarcasm. His short film Vanishing Horizon of the Sea (2014) won Special Mention at the 2014 Singapore International Film Festival. His solo exhibitions include Give Us A Little More Time, 2020 and Museum of Kirati, 2017, both BANGKOK CITYCITY GALLERY, Bangkok; and Behind the Painting, Art Centre Silpakorn University, Bangkok, 2015. Group exhibitions include Soil and Stones, Souls and Songs, Para Site, Hong Kong, 2017; Ghost:2561, Bangkok, 2018; and Narration, Narcosis, Hamburger Bahnhof – Museum für Gegenwart – Berlin.

จุฬญาณนนท์ ศิริผล อาศัยและทำงานในกรุงเทพฯ โดยเป็นทั้งนักสร้างภาพยนตร์และศิลปิน เขาใช้ภาพเคลื่อนไหวและร่างกายของเขาเป็นสื่อหลักในการทำงาน จากการดัดแปลงตำนานพื้นบ้านและนิยายวิทยาศาสตร์ไปจนถึงการเปลี่ยนร่างกายเชิงแอนะล็อกไปยังจิตวิญญาณที่เป็นดิจิทัล เขาตั้งคำถามถึงประเด็นร่วมสมัยและอุดมการณ์ทางการเมืองผ่านอารมณ์ขันเสียดสีของเขา ผลงานภาพยนตร์สั้น Vanishing Horizon of the Sea (2557) ชนะรางวัล Special Mention ที่เทศกาลภาพยนตร์นานาชาติสิงคโปร์ นิทรรศการเดี่ยวของเขารวมถึง Give Us A Little More Time (2563) Museum of Kirati (2560) ซึ่งทั้งสองงานจัดขึ้นที่บางกอก ซิตี้ ซิตี้ แกลเลอรี และ Behind the Painting หอศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ (2558) นิทรรศการกลุ่มที่เขามีผลงานร่วมแสดงยังรวมถึง Soil and Stones, Souls and Songs ที่ Para Site (2560); Ghost:2561 กรุงเทพฯ (2561) และ Nation Narration, Narcosis ที่ Hamburger Bahnhof – Museum für Gegenwart – เบอร์ลิน

Ashes (2012) 20'18"

A rumination on small moments of intimacy, pleasure, and joyful days is set in proximity to and contrasted with the same rhythm of the erosion of memory. The narrator ponders his daily routines, a dream of his hometown. The subject reminiscing realizes these are dreams of a collective memory, aspirations soured due to the nightmare of Thailand's political turmoil. Fireworks ascend as ashes descend in the decay of memory.

การคิดคำนึงถึงช่วงเวลาเล็กๆ น้อยๆ ของความใกล้ชิดสนิทสนม ความบันเทิง และวันเวลาอันเบิกบานทั้งอยู่ใกล้และไกลห่างอย่างตรงกันข้ามกับการพังทลายของความทรงจำในจังหวัดเดียวกัน ผู้เล่าเรื่องจมจ่อมอยู่ในการไตร่ตรองถึงชีวิตประจำวันของเขา ความฝันถึงบ้านเกิดของเขา เรื่องราวในผลงานชวนให้ตระหนักถึงว่าพวกมันคือความฝันของความทรงจำร่วม คือความมุ่งมาดปรารถนาที่ลุ่มสลายด้วยฝันร้ายจากความวุ่นวายทางการเมือง เมื่อดอกไม้ไฟพุ่งทะยานสู่ฟ้า ขณะเจ้าถ่านรุ่งหล่นลงป่นเป็นผุยผงของความทรงจำ

Apichatpong Weerasethakul อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล

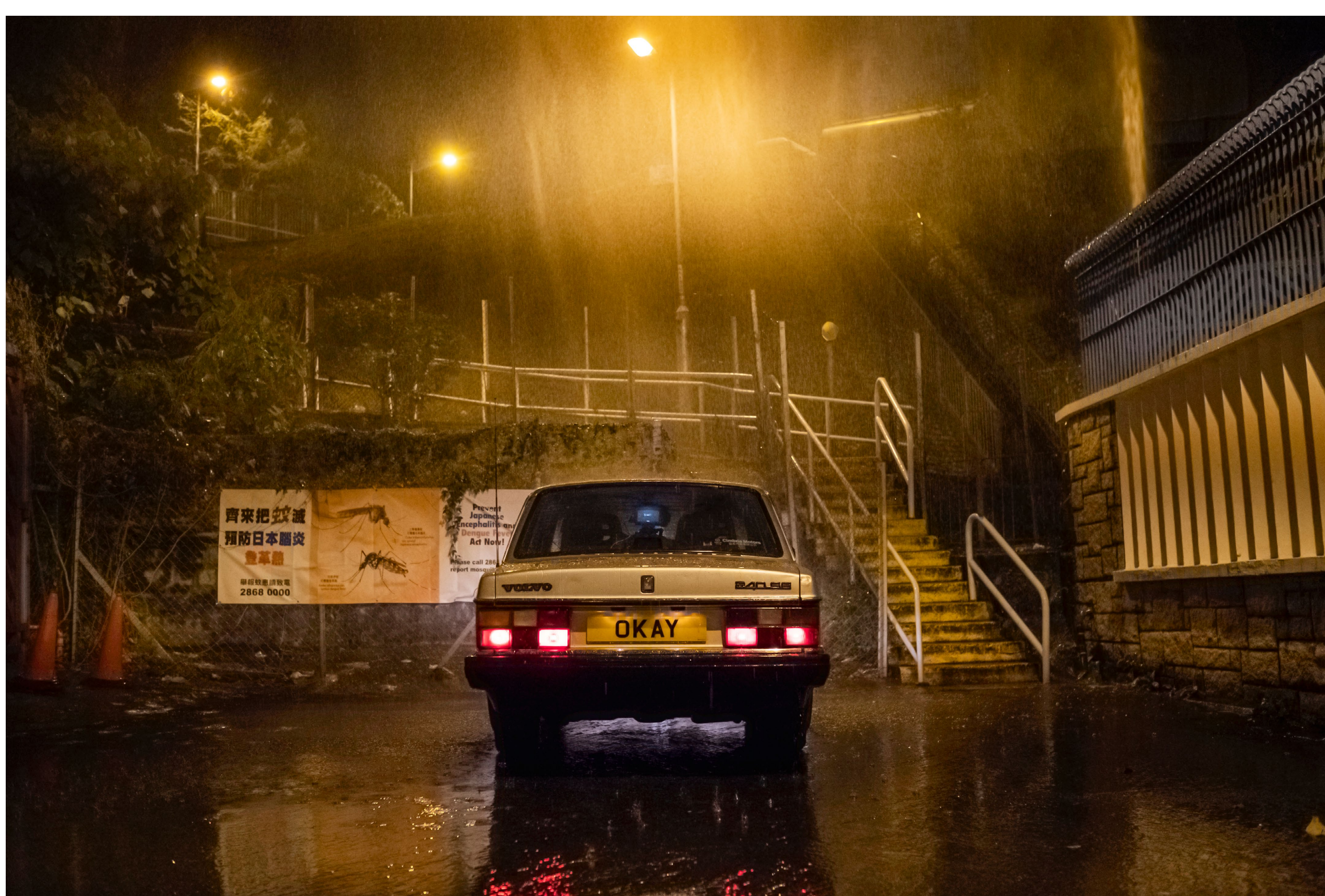
Apichatpong Weerasethakul lives and works in Chiang Mai, Thailand. Apichatpong was born in Bangkok and grew up in Khon Kaen in north-eastern Thailand. He began making films and video shorts in 1994 and completed his first feature in 2000 and has mounted exhibitions and installations in many countries since 1998. His works are characterized by non-linear storytelling, often dealing with themes of memory, loss, identity, desire, and history. Among numerous honors he has received as a filmmaker are the 2021 Cannes Jury Prize for Memoria, his first film shot outside of Thailand featuring Tilda Swinton; Cannes Palme d'Or in 2010 with Uncle Boonmee Who Can Recall His Past Lives; Cannes Jury Prize in 2004 for Tropical Malady; and Cannes Un Certain Regard Award in 2002 for Blissfully Yours. For his artwork he has received prizes including the Artes Mundi (2019), Yanghyun Prize (2014), and Sharjah Biennial Prize (2013). His installations have appeared at the Haus der Kunst in Munich, the New Museum in New York, MAIIAM Contemporary Art Museum in Chiang Mai, Documenta in Kassel, and the Taipei Fine Arts Museum in Taipei among others. His artworks are in the collections of institutions such as Tate Modern, London; Centre Pompidou, Paris; Museum of Contemporary Art Tokyo; and M+, Hong Kong.

อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล อาศัยและทำงานในจังหวัดเชียงใหม่ เขาเกิดที่กรุงเทพฯ และเติบโตที่ขอนแก่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย เขาเริ่มสร้างภาพยนตร์และงานวิดีโอขนาดสั้นในปี 2537 และสร้างภาพยนตร์เรื่องยาวครั้งแรกในปี 2543 นอกจากนี้ เขายังมีนิทรรศการและงานแสดงศิลปะจัดวางต่างๆ ในหลายประเทศมาตั้งแต่ปี 2541 อภิชาติพงศ์เป็นที่รู้จักในฐานะผู้สร้างภาพยนตร์และศิลปินทัศนศิลป์แนวหน้าในระดับนานาชาติ ผลงานของเขามีลักษณะเฉพาะด้วยการเล่าเรื่องแบบไม่ตามขนบ ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับประเด็นเรื่องความจำ การสูญเสีย อัตลักษณ์ ความปรารถนา และประวัติศาสตร์ ผลงานของเขาได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติอย่างกว้างขวางและได้รับรางวัลมากมาย ซึ่งรวมถึงรางวัล Cannes Jury Prize ในปี 2564 สำหรับ Memoria ภาพยนตร์เรื่องแรกของเขาที่ถ่ายทำนอกประเทศไทยโดยมีทิลดา สวินตัน ร่วมแสดง นอกจากนี้เขายังได้รับรางวัล Cannes Palme d'Or ในปี 2553 กับลุ่มบุญมีระลึกชาติ ภาพยนตร์สัตว์ประหลาดของเขาชนะรางวัล Cannes Competition Jury Prize ในปี 2547 และสุดสเนหา ได้รับรางวัล Cannes Un Certain Regard Award อภิชาติพงศ์ยังได้รับรางวัลต่างๆ ได้แก่ Artes Mundi Award (2562) Yanghyun Art Prize (2557) และ Sharjah Biennial Prize (2556) ผลงานของเขาได้แสดงที่ Haus der Kunst ในมิวนิก, The New Museum ในนิวยอร์ก, พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยใหม่เอี่ยมในจังหวัดเชียงใหม่, Documenta ในคาสเซิลและพิพิธภัณฑ์วิจิตรศิลป์ไทเปในไทเป เป็นต้น ผลงานของเขาอยู่ในคอลเลกชันศิลปะที่สำคัญๆ ทั่วโลก เช่นพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยใหม่เกต ศูนย์ศิลปะจอร์จ ปอมปีดู พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยโตเกียว และพิพิธภัณฑ์ M+ ฮ่องกง

Sonata for Smoke (2021) 15'49"

A cinematic unveiling of the processes of filmmaking itself, *Sonata for Smoke* is a choreography of sounds, spaces, and senses. It is a lingering look at both the elusive instruments in which the practice is crafted and the illusory subjects one glimpses—a composition of images, fleeting sounds, and listening to invisible sights.

ในการเปิดเผยกระบวนการสร้างภาพยนตร์ในรูปแบบภาพยนตร์ *Sonata for Smoke* คือการออกแบบจัดวางของเสียง พื้นที่ และประสาทสัมผัส เป็นการค่อยๆ มองไปยังเครื่องมือที่อันยากจะอธิบายในกระบวนการสร้างงานที่ถูกประดิษฐ์ขึ้น บนเรื่องลวงตาที่คนหนึ่งๆ เห็นทั้งหมดได้ในแวบเดียว ทั้งการจัดวางองค์ประกอบของภาพ เสียงที่ดังขึ้นเพียงชั่วขณะ และการฟังสิ่งที่ไม่อาจมองเห็น

Samson Young แซมซัน ย้ง

Samson Young is a multi-disciplinary artist who was born in Hong Kong and works in sound, performance, video, and installation. He graduated with a PhD in Music Composition from Princeton University, NJ in 2013. He was Hong Kong Sinfonietta's Artist Associate from 2008 to 2009. In 2017, he represented Hong Kong at the 57th Venice Biennale. Other solo projects have been presented at venues including de Appel, Amsterdam; Kunsthalle Düsseldorf; Talbot Rice Gallery, Edinburgh; Smart Museum of Art, Chicago; Centre for Contemporary Chinese Art in Manchester; and Mori Art Museum, Tokyo. Selected group exhibitions have taken place at venues including Solomon R. Guggenheim Museum, New York; Gropius Bau, Berlin; Performa 19, New York; Biennale of Sydney; Shanghai Biennale; National Museum of Art, Osaka; National Museum of Modern and Contemporary Art, Korea, Seoul; Ars Electronica, Linz; and documenta 14: documenta radio. In 2020, he was awarded the inaugural Uli Sigg Prize.

แซมซัน ย้ง เป็นศิลปินสหศาสตร์ เขาเกิดที่ฮ่องกงและทำงานศิลปะที่ข้ามสื่อ ระหว่างเสียง การแสดงสด วิดีโอ และงานศิลปะจัดวาง เขาจบการศึกษาดุษฎีบัณฑิต ด้านการแต่งเพลงจากมหาวิทยาลัยพรินซ์ตันในนิวเจอร์ซีย์ในปี 2556 ระหว่างปี 2551 ถึง 2552 เขาเคยเป็นผู้ช่วยศิลปินชาวฮ่องกง Sinfonietta เขาเป็นตัวแทน ฮ่องกงในเทศกาลศิลปะเวนิสเบียนนาเล่ครั้งที่ 57 ในปี 2560 นิทรรศการเดี่ยว ของเขาจัดแสดงในพื้นที่ศิลปะต่างๆ เช่น de Appel อัมสเตอร์ดัม Kunsthalle Düsseldorf ดุสเซิลดอร์ฟ Talbot Rice Gallery เอดิเนเบิร์ก Smart Museum of Art ชิคาโก Centre for Contemporary Chinese Art ในแมนเชสเตอร์และ พิพิธภัณฑ์ศิลปะโมริ นิทรรศการกลุ่มที่เขามีผลงานร่วมแสดงยังจัดแสดงในพื้นที่ เช่น พิพิธภัณฑ์ Solomon R. Guggenheim Museum นิวยอร์ก Gropius Bau เบอร์ลิน Performa 19 นิวยอร์ก Biennale of Sydney Shanghai Biennale National Museum of Art โอซาก้า พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่และศิลปะร่วมสมัย เกาหลี โซล Ars Electronica, ลินซ์ และ documenta 14: documenta radio ในปี 2563 เขาได้รับรางวัล Uli Sigg ซึ่งนับเป็นศิลปินคนแรกของรางวัลดังกล่าว

Christina Li

คริสติน่า ลี

Christina Li is a curator and writer who works between Hong Kong and Amsterdam. As director of Spring Workshop, Hong Kong (2015–17) she curated projects such as A Collective Present (2017), Wu Tsang: Duilian (2016), and Wong Wai Yin: Without Trying (2016). Her recent shows include Pilvi Takala: Close Watch, Pavilion of Finland at the 59th Venice Biennale (2022), Xinyi Cheng: Seen Through Others, Lafayette Anticipations, Paris (2022); ...pausing barely, barely pausing..., A Tale of A Tub, Rotterdam (2021); Palms, Palms, Palms, Z33, Hasselt (2020); Shirley Tse: Stakeholders, Hong Kong in Venice, Hong Kong's presence at the 58th Venice Biennale (2019); and Dismantling the Scaffold, Tai Kwun Contemporary, Hong Kong (2018). Li's writing appears in Artforum, Art Review Asia, LEAP, Parkett, Spike, and Yishu Journal of Contemporary Art among others.

คริสติน่า ลี เป็นภัณฑารักษ์ และนักเขียนที่ทำงานระหว่างฮ่องกงและอัมสเตอร์ดัม ในฐานะผู้อำนวยการของ Spring Workshop ฮ่องกง (2558–2560) เธอรับหน้าที่ภัณฑารักษ์ในโปรเจกต์ต่างๆ เช่น A Collective Present (2560), Wu Tsang: Duilian (2559), และ Wong Wai Yin: Without Trying (2559) นิทรรศการล่าสุดของเธอยังรวมถึง Pilvi Takala: Close Watch ตัวแทนฟินแลนด์ พาวิลเลียนในเทศกาลศิลปะเวนิสเบียนนาเล่ครั้งที่ 59 Xinyi Cheng: Seen Through Others ที่ Lafayette Anticipations, ปารีส (2565); ...pausing barely, barely pausing..., A Tale of A Tub, รัตเตอร์ดัม (2564); Palms, Palms, Palms, ที่ Z33, ฮัสเซลต์ (2563); Shirley Tse: Stakeholders, Hong Kong in Venice, นำเสนองานของฮ่องกงในเทศกาลศิลปะเวนิสเบียนนาเล่ครั้งที่ 58 (2562) และ Dismantling the Scaffold ที่ Tai Kwun Contemporary, ฮ่องกง (2561) งานเขียนของเธอได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารทางศิลปะต่างๆ เช่น Artforum Art Review Asia LEAP Parkett Spike และ Yishu Journal of Contemporary Art เป็นต้น

Ghost Foundation

Initiated by Korakrit Arunanondchai and Akapol Op Sudasna, Ghost Foundation's mission is to create a platform and foster a community for video and performance art in Thailand. By organizing the Ghost series and related activities, the foundation is committed to information accessibility and knowledge production.

Ghost Foundation ริเริ่มโดย กรกฤต อรุณานนท์ชัย และอรรคพล สุทัศน์ ณ อยุธยา โดยมีพันธกิจในการสร้างพื้นที่และส่งเสริมชุมชนสำหรับงานวิดีโอและศิลปะการแสดงในประเทศไทย ผ่านการจัดซีรีส์ Ghost และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยมุ่งมั่นในการนำเสนอข้อมูล และการเข้าถึงและการผลิตองค์ความรู้

OPEN
FIELD

Ghost Foundation

OPEN FIELD

OPEN FIELD is a Bangkok-based non-profit organization grounded in contemporary and everyday culture and knowledge as transformative power that can advance society. The platform undertakes research and educational programs, and aspires to sustain critical dialogue, improve access to knowledge and art experiences, and foster community.

องค์กรไม่แสวงหาผลกำไรในกรุงเทพฯ ที่มีพื้นฐานมาจากวัฒนธรรมและชีวิตร่วมสมัยในการเป็นพลังให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่ผลักดันให้สังคมก้าวหน้า ผ่านงานวิจัย ค้นคว้าและโปรแกรมการศึกษาต่างๆ ด้วยหวังจะหล่อเลี้ยงการสนทนาในเชิงวิพากษ์ การเข้าถึงความรู้และประสบการณ์ทางศิลปะ และส่งเสริมชุมชนศิลปะร่วมสมัย